

еха едно съ друго и тогазъ очитѣ имъ весело свѣтѣха и около раззиналитѣ имъ уста се явяваха бръчки, тъй че изглеждаше като да се смѣятъ. Анадолецътъ се държеше настрана, нѣжности не знаеше, бѣше сериозенъ и недостъпенъ.

Още презъ дня, когато подухването на вѣтъра донесѣше до обонянието имъ миризмата на вълкъ, кучетата скачаха като ужилени и започваха да лаятъ. Анадолецътъ много не се тревожеше и, както си лежеше, подигаше глава, помирисваше въздуха и глухо изрѣмжаваше — каточе се чуваха далечни грѣмотевици. Следъ туй той слагаше глава на преднитѣ си нозе, но очитѣ му горѣха и будно следѣха всичко.

Вълкътъ ви нѣколко нощи подъ редъ, обикаляше, както се вижда, около чифлика, но още не се решаваше да нападне. Въпрѣки туй, Петъръ се бѣше приготвилъ да го посрещне. Съ червено, изпечено лице, съ козавици на колѣната, съ единъ кожухъ отдолу и другъ отгоре, облѣченъ отъ глава до крака въ кожи и косматъ, като ескимосецъ, той произчисти голѣмия си черногорски револверъ, поправи тукъ-таме и плета, дето бѣше се смѣкналъ. Вечеръ той грижливо прибираше овцетѣ въ стаята, а самъ, отъ страхъ да не се посрами на стари години, лѣгаше на вра-